

TÒA GIẢNG TIN - LÀNH

VƯỢT SỰ CHẾT ĐẾN SỰ SỐNG

MỤC-SƯ TRẦN-THỤ-QUANG

« Quả thật, quả thật, ta nói cùng các người, ai nghe lời ta mà tin Đấng đã sai ta, thì được sự sống đời đời, và không đến sự phán-xét, song vượt khỏi sự chết mà đến sự sống »

(Giăng 5 : 24).

MỘT người không biết lội, bị chìm xuống giữa dòng sông rộng; chắc mình phải chết, vì biết mình cứ chìm như đá nặng. Nhưng, nay thay! người bơi xuống cùng đi, ại là tay lội rất sành, nên lặn theo người chìm, vớt được diu vào bờ. Sau khi thoát chết, người ấy tự bảo rằng: « Minh đã vượt qua sự chết, được sống lại rồi ». Người ấy dầu đã bảo mình vượt qua sự chết, và được sống lại; kỳ thật người ấy chưa chết, nên cũng chưa kinh-nghiệm thế nào là vượt sự chết, và được sống lại cách xác-thực. Hỡi quý độc-giả! Đều tội muốn chứng tỏ cùng quý-vị hôm nay không phải là đều mộng-ảo hay lý-thuyết, bèn là đều thực-hữu, thực-nghiệm và vẫn còn thực-hiện; nó tương-quan đến cả linh-hồn thể-xác, và thích-đáng cho mọi người như lời Đức Chúa Jêsus phán: « Quả thật, quả thật, ta nói cùng các người, ai nghe lời ta mà tin Đấng đã sai ta, thì được sự sống đời đời, và không đến sự phán-xét, song vượt khỏi sự chết mà đến sự sống » (Giăng 5 : 24). Vậy, vấn-đề vượt sự chết đến sự sống là đều tối-cần cho mọi người. Vì:

— SỰ CHẾT ĐÃ TRÁI QUA TRÊN MỌI NGƯỜI

Không một người nào thoát khỏi sự chết. Từ vua đến dân, sang đến hèn, giàu nghèo già trẻ, đàn ông hay

đàn bà đều phải chết. Theo như đã định cho loài người phải chết một lần, rồi chịu phán-xét. Tại sao vậy? Vì mọi người đều đã phạm tội, và tiền công của tội-lỗi là sự chết. Từ A-đam là tổ-phụ loài người phạm tội, thì tội-lỗi vào trong thế-gian, lại bởi tội-lỗi mà có sự chết, thì sự chết đã trải qua trên hết mọi người như vậy...

Kể cầm quyền sự chết là ma-quỉ luôn luôn hoạt-động, đưa nhơn-loại vào sự chết. Tử-thần hung-hăng, chực vồ-nuốt mọi người trên cả thế-giới. Nhơn-loại đã bước vào thời-kỳ giết-chóc. Nào là bệnh-tật hiểm-nghèo, tai-nạn khủng-khiếp, chiến-tranh nguyên-tử v. v..., mỗi ngày một thêm, tràn-lan khắp năm châu đại-lục. Khoa-học càng phát-minh, càng sản-xuất nhiều khi-giới tối-tàn; vô tình giúp cho thần chết hoành-hành mau lẹ, thêm phương-tiện để sát-hại sanh-linh. Than ôi! mọi người đều sợ sự chết, mà không sao giải-thoát được. Vì cái nọc sự chết là tội-lỗi vẫn còn.

Loài người chẳng những phải chết về phần thể-chất thôi, mà phần thần-linh cũng phải chết nữa. Đức Chúa Trời phán rằng: « Linh-hồn nào phạm tội thì sẽ chết ». Tiếc thay, loài người đáng nên giữ linh-hồn mình trong-sạch, theo mạng-lệnh của Đức Chúa Trời; lại nghe theo tiếng

cám-dỗ của tội-lỗi đem linh-hồn phụng-sự ma-quỉ, chối-bỏ Đức Chúa Trời, xa cách sự sống thiêng-liêng. Hiện nay sự chết đã trải qua trên hết mọi linh-hồn và thể-xác của loài người, lại còn trải qua cõi đời đời trong nơi hình-phạt nữa. Vậy, loài người đã chết vì lầm-lỗi và tội-ác mình. Nhưng,

II. — SỰ CHẾT ĐÃ BỊ NUỐT TRONG SỰ THẮNG.

Tử-thần dương điều-vô dương-oai, mờ-mả toan há rộng cướp người, ma-quỉ chỉ-huy tàn-sát bốn phương, thì Đức Chúa Trời tỏ lòng yêu-thương Ngài đối với nhơn-loại; khi loài người còn là người có tội, thì Đấng Christ vì loài người chịu chết. Thật vậy, Đức Chúa Jê-sus-Christ đã theo ký-hẹn chịu chết vì kẻ có tội. Ngài là Con một của Đức Chúa Trời, vốn có hình Đức Chúa Trời, và bình-dẳng với Đức Chúa Trời; bởi quyền-phép của Đức Thánh-Linh cảm, một nữ đồng-trình đã mang thai mà Ngài trở nên xác-thịt. Ngài không mắc nguyên-tội, đời sống Ngài thánh-sạch trọn-lành, được gọi là Thần-nhơn. Đức Chúa Jê-sus-Christ là Đấng đã thắng hơn tội-lỗi, ma-quỉ và sự chết.

Sở-dĩ Ngài phải chịu chết là vì loài người có phần về huyết và thịt, nên chính Đức Chúa Jê-sus cũng có phần vào đó, hầu cho Ngài bởi sự chết mình mà phá-diệt kẻ cầm quyền sự chết, là ma-quỉ, lại giải-thoát mọi người vì sợ sự chết, bị cầm trong vòng tội-mọi trọn đời. Vả, Đấng Christ cũng vì tội-lỗi chịu chết một lần, là Đấng công-bình thay cho kẻ không công-bình, để dẫn loài người đều cùng Đức Chúa Trời; về phần xác-thịt thì Ngài đã chịu chết, nhưng về phần linh-hồn thì được sống. Chính Ngài đã tuyên-bổ: « Chẳng có

ai cất sự sống ta đi, nhưng tự ta phó cho; ta có quyền phó sự sống và có quyền lấy lại. Ấy vậy, Đức Chúa Jê-sus phải chịu chết trên thập-tự-giá, cốt là để làm của-lẽ chuộc tội, cứu loài người khỏi sự hình-phạt là sự chết. Chính Ngài đã ném lấy sự chết, hầu cho loài người nhờ Ngài mà được sự sống.

Một việc không ai ngờ, sau ba ngày chôn sâu huyết kín, nhằm ngày thứ nhứt trong tuần-lễ, Đức Chúa Jê-sus từ kẻ chết sống lại khỏi-hoàn. Ngài đã thắng Tử-thần, bắt giẫy sự chết, ra khỏi mồ-mả. Ma-quỉ, thù-ngịch, sự chết đều bị hồ-thẹn, mất quyền, bại-thoái. Sự chết đã bị nuốt mất trong sự thắng. Hỡi sự chết! Sự thắng của mày ở đâu? Hỡi sự chết? cái nọc của mày ở đâu? Thế là, Ngài đã nuốt sự chết đến đời đời.

Ngày Phục-sanh kỳ-diệu ấy, là ngày mở một kỷ-nguyên mới về sự sống: đời đời cho nhơn-loại, là một bảo-đảm cho loài người vượt khỏi sự chết hư-nát, mà đến sự sống vinh-hiền. Thật Đức Chúa Jê-sus-Christ là Đấng đã chết, và cũng đã sống lại nữa, Ngài đang ngự bên hữu Đức Chúa Trời, cầu-nguyện thế cho chúng ta. — Nhơn đó mà có

III. — PHƯƠNG-PHÁP VƯỢT SỰ CHẾT ĐẾN SỰ SỐNG

Muốn vượt khỏi sự chết đến sự sống, thật rất dễ-dàng, vì theo lời phán của Đức Chúa Jê-sus như trên kia đã dẫn thì chỉ tin Chúa Jê-sus mà thôi. Vả lại, Ngài cũng phán tỏ-tương rằng: « Ta là sự sống lại và sự sống; kẻ nào tin ta thì sẽ sống, mặc dầu đã chết rồi » (Giăng 11: 25). Đức Chúa Trời đã biết loài người không thể tự mình lập nên một phương-châm nào để cứu mình khỏi sự chết, được sự sống bao giờ. Hoặc giữ luật-

(cối tiếp trang 20)

VÌ TA SỐNG THÌ CÁC NGƯỜI CŨNG SẼ SỐNG

TÒA GIẢNG TIN-LÀNH

(tiếp theo trang 27)

háp, hoặc làm lành, hoặc khổ-tu, hoặc tụng-niệm đều vô công-hiệu. lên chi Ngài bèn lập ra một phương-háp hoàn-bị, thích-nghi và phổ-cập cho mọi người. Ấy là Đức Chúa Jê-sus chịu đờ huyết đờn tội cho loài người. Ngài bị chôn đờn ngày thứ ba Ngài sống lại, đờ minh-chứng cụ thể rằng Ngài là Đấng Sống, cầm chìa khóa của sự chết và âm-phủ. Còn loài người có tội không cần phải làm gì nữa, chỉ tin Đức Chúa Jê-sus là Con một của Đức Chúa Trời, đã hay thế cho mình mà chịu chết, chịu chôn, đã sống lại, cũng sẽ tái-lâm; sẽ cứu mình khỏi sự hư-mất trầm-uân, ban sự sống vinh-hiền đời đời, cả phần hồn lẫn phần xác. Vì «Đấng Christ đã từ kẻ chết sống lại, Ngài là trái đầu mùa của những kẻ ngủ (chết). Vả, vì chùng bởi một người mà có sự chết, thì cũng bởi một người mà có sự sống lại của những kẻ chết. Như trong A-dam mọi người đều chết, thì cũng một lẽ ấy, trong Đấng Christ mọi người đều sẽ sống lại» (I Cô 15: 20-22).

Hỡi quý độc-giả! Lời một nhà hiền-triết xưa đã nói: «Một người ở trong hội kẻ sống, còn có sự trông-mong;

vì con chó sống hơn là sư-tử chết». Há ai lại không muốn tìm lẽ sống? Cơ-hồ loài người vô-tì nhậ như con thiêu thân bay vào ánh-sáng đờn. Chung quanh chúng ta đầy lao-khổ và sự chết; ma-quỉ, tội-khiên dày-xéo hồn-linh thể-xác chúng ta không thương-tiếc. Khổn-nạn cho chúng ta! Ai sẽ cứu chúng ta thoát khỏi thân-thể hay chết nầy? Cảm-tạ Đức Chúa Trời, nhờ Đức Chúa Jê-sus-Christ. Vì Đức Chúa Trời đã sai Con một Ngài đờn thế-gian đặng chúng ta nhờ Con đờc sống.

Quý độc-giả yêu-mến! Ân-diên Chúa sẵn rồi. Nhơn ngày kỷ-niệm Chúa phục-sanh, chúng tôi trình-trọng mời quý-vị tin-nhậ Đức Chúa Jê-sus-Christ là Đấng Phục-sanh và hằng sống làm Cứu-Chúa mình; hầu cho linh-hồn quý-vị đờc sự bình-an, không đờn sự phán-xét; song vượt khỏi sự chết mà đờn sự sống. Hơn nữa, khi Đấng Christ tái-lâm, quý-vị sẽ đờc phục-sanh, mặc lấy thân-thể không hay hư-nát, nhưng vinh-hiền đời đời.

Vì ai kêu-cầu danh Chúa thì sẽ đờc cứu.

Muốn thiệt hết lòng.

— Mục-sư Trần-thự-Quang